



Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 4919/19
29.07.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Горана Савића, председника већа, судија Вере Теших и судије Иванке Спаховић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, из села ..., ..., коју заступа пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из Ниша, ул. Милоша Црњанског бр. 30 против туженог FRUIT COOPERATION d.o.o. Жуч кога заступа пуномоћник Саша Маркота, Драган З.Ранђеловић, адвокати из Ниша, ул. Кеј Коло српских сестара бр. 13/27, ради утврђења, вредност предмета спора 11.158.600,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Нишу П 654/2018 од 02.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.07.2021.године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Нишу П 654/2018 од 02.07.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П 654/2018 од 02.07.2019 у ставу првом изреке усваја се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да Уговор о поклону ОПУ: 14/2016 од 28.04.2016. године, који је солемнизован од стране Јавног бележника ББ из ..., закључен између поклонодавца АА и поклономпримца FRUIT COOPERATION d.o.o. Жуч и Уговор о поклону ОПУ:21/2016 од 05.05.2016.године, који је солемнизован од стране Јавног бележника ББ из закључен између поклонодавца АА и поклономпримца FRUIT COOPERATION d.o.o. Жуч има дејство уговора о уносу неновчаног уписаног капитала, уношења ствари уписаног неновчаног улога из Уговора о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу од 07.05.2015. године закљученог између уговарача АА, ВВ и то: хладњаче за воће и темеља и потпорног зида за лагер од 40 тона и плац површине 25,01 ар, а по основу унетих следећих непокретности: земљишта под зградом-објектом у површини од 0.02,15ха, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја постојеће на к.п.бр..... на месту званом; њиве по култури 4 класе на месту званом у површини од 0.15,76 ха, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја постојеће на к.п.бр.....; остало вештачки створеног неплодног земљишта, на месту званом у површини од 0.05,31ха, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја постојеће на к.п.бр..... ; њива по култури 4 класе на месту званом у површини од 0.02,18ха, постојеће на к.п.бр....., а све уписане у листу непокретности бр..... КО зграду-објекат у површини од 215м², на месту званом постојеће на к.п.бр....., уписана у листу непокретности бр..... КО, у укупној вредности од 10.619.473,20 динара, за који износ ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала члана друштва АА у регистру АПР. У ставу другом изреке обавезан је тужени да предузме све потребне радње око регистрације наведеног уноса уписаног неновчаног

капитала у Агенцији за привредне регистре, у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом извршења. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 446.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду у целости због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истакао је да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је нашао да су предметни уговори о поклону ништави јер је у уговорима исказана много нижа цена вредности предметних непокретности од оне која је утврђена од стране вештака грађевинске струке током доказног поступка, с обзиром да означена вредност непокретности не може престављати чињеницу која уговор чини ништавим у складу са чланом 103. Закона о облигационим односима. Самим тим, тужилац указује да је првостепени суд погрешно применио и одредбу члана 106. Закона о облигационим односима јер у случају конверзије уговор мора да буде ништав, док у конкретном случају предмени уговори нису ништави. Истакао је да је суд погрешно применио одредбу члана 294 став. 1 тачка 6. а у вези чл. 194. Закона о парничном поступку и пропустио да одбаци тужбу у ставу првом петитума тужбе, с обзиром да тужилац тражи утврђење чињенице. Указао је да је суд пропустио да цени да је сама тужилца у тужби навела да је била у правној заблуди приликом закључења уговора, а да је у време закључења уговора била законски заступник туженог, те да је уговоре о поклону потписала и у својству поклонодавца и поклонопримца. Истакао је да се непотпуно утврђено чињенично стање састоји управо у томе што првостепени суд није утврдио намеру тужилце приликом закључивања предметних уговора о поклону, посебно имајући у виду да је у то време била директор туженог, која према одредби члана 61. став 1. тачка 4. Закона о привредним друштвима, мора да поступа са пажном доброг привредника, са већим степеном пажње. Предложио је да другостепени суд преиначи првостепену пресуду или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у побијаном делу у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

Предмет основног тужбеног захтева је утврђење да уговори о поклону од 28.04.2016. године и 05.05.2016.године, закључени између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца, производе правно дејство уговора о уносу неновчаног уписаног капитала, уношења ствари уписаног неновчаног улога из Уговора о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу од 07.05.2015. године закљученог између уговарача АА, ВВ , и то хладњаче за воду и темеља и потпорног зида за лагер 40 тона и непокретности ближе описане у изреци ожалбене пресуде, у укупној вредности од 10.619.473,20 динара, за који износ ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала члана друштва, овде тужиоца у регистру АПР, као и да се обавезе тужени да предузме све потребне радње око регистрације наведеног уноса уписаног неновчаног капитала у Агенцији за привредне регистре. Тужилац је поднео и евентуални тужбени захтев којим је тражио да суд поништи Уговоре о поклону од 28.04.2016. године и 05.05.2016.године, закључене између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац је са ВВ закључио Уговор о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу (туженог) од 07.05.2015. године, којим је предвиђено да тужилац има 51 % удела у укупном капиталу друштва са уписаним неновчаним улогом у покретним стварима од тачке 1. до 25., у укупном износу од 18.360.000,00 динара и да је тужилац у моменту оснивања туженог био законски заступник туженог. Тужилац је унео неновчани улог у друштво, у висини од 6.732.250,00 динара на дан 21.04.2017. године, која вредност преставља тржишну вредност процењене опреме од тачке 3 до 25. из Уговора од

оснивању друштва са ограниченом одговорношћу од 07.05.2015. године. Дана 28.04.2016. године закључен је Уговор о поклону између тужиоца у својству поклонодавца и туженог у својству поклонопримца, којим поклонодавац поклања поклонопримцу своје катастарске парцеле ближе описане у изреци пресуде чија је вредност износи 76.637,00 динара. Тужилац и тужени закључили су и други Уговор о поклону дана 05.05.2016. године, којим тужилац, као поклонодавац поклања туженом, као поклонопримцу, своју непокретност зграду- објекат и то на кп бр..... у месту, у површини од 215 м², све уписане у непокретности број КО, чија је вредност 1.700.000,00 динара. Тужени је у катастру непокретности уписан као власник предметних непокретности.

Првостепени суд је утврдио да су тужилац и тужени закључили Споразум о вредности неновчаног улога од дана 01.06.2016. године, којим чланови друштва, овде туженог споразумно утврђују да члан друштва овде тужилац у привредно друштво уноси ствари као неновчани улог и то ствари које су побројане таксативно и одговарају стварима које су наведене у Уговору о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу, где је исказана укупна вредност ствари које имају карактер неновчаног улога у висини од 18.360.000,00 динара, да је предметни споразум потписан од стране оснивача друштва, али да исти није оверен од стране Јавног бележника. Решењем Агенције за привредне регистре одбачена је регистрациона пријава промене података код туженог која се односи на промене повећања капитала по основу Споразума о вредности неновчаног улога од дана 01.06.2016. године, јер иста не испуњава прописану форму, није солемнизована. Првостепени суд је из решења Агенције за привредне регистре од 30.11.2018. године утврдио да се региструје промена података код овде туженог тако што се врши промена улога чланова тужиоца и уписује неновчани капитал унет у висини од 76.637,00 динара дана 28.04.2016. године и уписује неновчани капитал унет у висини од 1.700.000,00 динара на дан 05.05.2015. године, те да тужилац има удео у друштву туженог 51%, да је неновчани улог уписан у висини од 18.360.000,00 динара, а унет у висини од 6.732.250,00 динара дана 21.04.2017. године, затим износ у висини од 76.637,00 динара унет дана 28.04.2016. године и улог у висини од 1.700.000,00 динара дана 05.05.2016. године

Из налаза и мишљења вештака грађевинске струке од 25.03.2019. године, првостепени суд је утврдио да је тржишна вредност непокретности из Уговора о поклону од 28.04.2016. године и то: земљишта под зградом-објектом у површини од 0.02,15ха, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја постојеће на кп.бр..... на месту званом износи 108.575,00 динара; вредност њиве по култури 4 класе на месту званом у површини од 0.15,76 ха, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја постојеће на кп.бр..... износи 795.880,00 динара; вредност осталог вештачки створеног неплодног земљишта на месту званом у површини од 0,05,31ха, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја постојеће на кп.бр..... износи 268.155,00 динара и вредност њиве по култури 4 класе на месту званом ... у површини од 0.02,18ха, постојеће на кп.бр....., које су све уписане у листу непокретности бр..... катастарска општина износи 65.400,00 динара, што укупно износи 1.238.010,00 динара и хладњаче за воће, темеља и потпорног зида од 40 тона у вредности од 9.381.463,00 динара, што све збирно укупно износи 10.619.473,20 динара.

Полазећи од наведеног, првостепени суд је извео закључак да је тужбени захтев основан, како је одлучио у ставу I и II изреке ожалбене пресуде. Према налажењу првостепеног суда тужилац има правни интерес да подигне преображајну тужбу јер само тако може да оствари правну промену, која се огледа у томе да уговор о поклону производи правно дејство уговора о уносу неновчаног капитала у вредности од 10.619.473,20 динара, за који ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала, те да има конститутивно дејство у смислу уписа у регистар који се тиче власништва удела, из којих разлога је овако постављен тужбени захтев дозвољен. Првостепени суд је извео закључак да су предметни Уговори о поклону ништави јер је у истима исказана много нижа цена вредности предметних непокретности од оне која

је утврђена од стране вештака грађевинске струке током доказног поступка, и да исти не производе правно дејство. Такође, првостепени суд изводи закључак да из садржине предметних Уговора о поклону, као и Споразума о вредности неновчаног капитала од 01.06.2016. године, којим је констатовано да чланови друштва туженог споразумно утврђују да тужилац уноси исте ствари које су побројане у Уговору о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу, укупне вредност у висини од 18.360.000,00 динара, произлази да тужилац није имао намеру дарожљивости према туженом, те да вредности непокретности утврђених у уговорима о поклону није истинита, што је утврђено од стране вештака грађевинске струке. Како из садржине Уговора о оснивању туженог и Споразума о вредности неновчаног улога произлази да предвиђена вредност уписа неновчаног улога на страни тужиоца износи 18.360.000,00 динара, то првостепени суд закључује да је намера уговорних страна била да тужилац и упише предметне непокретности у наведеном износу као и да тужилац није ни имао намеру да одступи од истог и тиме нанесе штету која би била исходована у виду додатне уплате неновчаног улога, из којих разлога првостепени суд налази да има места конверзији уговора о поклону сходно чл. 106 ЗОО.

Првостепени суд је усвојио и део основног тужбеног захтева у коме се тражи да се утврди вредност предметних непокретности које су садржане у уговорима о поклону у висини од 10.619.473,20 динара, а за који износ ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала тужиоца у регистру АПР, из разлога јер је током доказног поступка утврђена стварна намера тужиоца, а то је да се у друштво унесе неновчани улог исказан у његовој тржишној вредности, а не она вредност која је исказана у предметним уговорима о поклону. Првостепени суд налази да има услова да се туженик обавезе да предузме све потребне радње око регистрације наведеног уноса уписаног неновчаног капитала пред Агенцијом за привредне регистре, те је и у том делу усвојио примарни тужбени захтев, а све у складу са чланом 143. став 1. Закона о привредним друштвима јер је за статус удела у друштву битно стање регистра.

Према налажењу Привредног апелационог суда овакав закључак првостепеног суда за сада се не може прихватити.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Међутим, према налажењу Привредног апелационог суда, побијана одлука је донета уз битну повреду одредба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју повреду тужени у жалби основано указује, јер нису дати јасни разлози о одлучним чињеницама и иста има недостатке због којих се не може испитати.

Одредбом члана 194. Закона о парничном поступку прописано је да се тужбом за утврђење, између осталог, може захтевати утврђење постојања или непостојања права или правног односа. Ставом 3. истог члана закона је прописано да је тужба за утврђење постојања или непостојања (одређене) чињенице, дозвољена ако је то предвиђено законом или другим прописом.

Тужилац тужбом тражи да суд утврди да Уговори о поклону закључени између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца, производе правно дејство Уговора о уносу неновчаног уписаног капитала, уношења покретних и непокретних ствари у укупној вредности од 10.619.473,20 динара, за који износ ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала члана друштва, овде тужиоца у регистру АПР.

Првостепени суд је нашао да наведена тужба има карактер преображајне тужбе, којом се тражи да се утврди да уговор о поклону производи правно дејство уговора о уносу неновчаног удела у друштво, те да тужилац има правни интерес да исту поднесе. По налажењу Привредног апелационог суда правилан је закључак првостепеног суда да постоји правни интерес на страни тужиоца за подношење преображајне тужбе, с обзиром да захтев тужиоца да уговор о поклону има дејство

уговора о уносу неновчаног удела, јесте захтев за промену неког правог односа за чије остварење није довољна воља правног субјекта овлашћеног на правну промену, већ она због свог значаја може бити остварена само правноснажном пресудом, јер се подношењем суду овакве тужбе истиче право на промену правног односа између странака. Преображајна тужба која се покаже у поступку као основана ствара једно ново правно стање, те се због тога назива и конститутивном тужбом.

Међутим, не може се прихватити закључак првостепеног суда да је тужба у целости дозвољена на начин како је то поставио тужилац, имајући у виду други део тужбеног захтева где тужилац тражи да се утврди да је вредност покретних и непокретних ствари ближе наведених у изреци побијане пресуде износи 10.619.473,20 динара, за који износ ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала члана друштва, овде тужиоца у регистру АПР. На овакав начин тужилац предлаже утврђење чињенице. Основано тужилац у жалби наводи, да је реч о утврђењу чињеница, а да неким другим законом, у овом случају, таква тужба није прописана.

Наиме, тужба за утврђење чињеница је изузетак, а не правило, те је ова тужба дозвољена само ако је прописана посебним законом. Тужилац у конкретном случају тражи утврђење вредности покретних и непокретних ствари у износу који је током поступка утврђен од стране вештака грађевинске струке, за који износ ће бити умањена обавеза уноса уписаног неновчаног капитала члана друштва, овде тужиоца у регистру АПР. Ова врста тужбе ниједним посебним законом, односно другим прописом, није предвиђена као дозвољена, а постављени захтев по својој суштини није захтев за утврђење неистинитости неке исправе.

Такође, тужилац тужбеним захтевом тражи утврђење да спорни Уговори о поклону имају дејство Уговора о уносу неновчаног уписаног капитала, уношењем између осталог и хладњаче за воће, темеља и потпорног зида за лагер од 40 тона и плац 25,01 ар, чије утврђење вредности тражи. Међутим, из садржине Уговора о поклону произлази да наведне ствари нису предмет спорних Уговора о поклону, већ су исте наведене као неновчани улог у Уговору о основању друштва туженог под тачкама од 1. и 2., те је тужба у том делу неразумљива, што је првостепени суд пропустио да цени сходно члану 294. став 1. тачка 7) Закона о парничном поступку.

Не може се за сада прихватити ни закључак првостепеног суда да су предметни Уговори о поклону ништави из разлога што је у истима исказана много нижа цена вредности предметних непокретности од оне која је утврђена од стране вештака грађевинске струке током доказног поступка.

Члан 103. Закона о облигационим односима прописује да уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима је ништав ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго.

Према стању у спису предмета, тужилац је у својству поклонодавца са туженим у својству поклонопримца дана 28.04.2016. године закључио Уговор о поклону, којим поклонодавац поклања поклонопримцу своје катастарске парцеле ближе описане у изреци пресуде чија је вредност износи 76.637,00 динара. Тужилац и тужени закључили су и други Уговор о поклону дана 05.05.2016. године, којим тужилац, као поклонодавац поклања туженом, као поклонопримцу, своју непокретност зграду- објекат у месту чија је вредност 1.700.000,00 динара. Вештак грађевинске струке је утврдио да је тржишна вредност непокретности из Уговора о поклону од 28.04.2016. године износи 1.238.010,00 динара, док предмет вештачења није ни била непокретност из Уговор о поклону од 05.05.2016. године.

Код таквог стања ствари, нејасан је закључак првостепеног суда да су оба уговора о поклону ништава, јер је у истима исказана много нижа цена вредности предметних непокретности од оне која је утврђена од стране вештака грађевинске струке током доказног поступка, с обзиром да предмет наведеног вештачења није ни било утврђење тржишне вредности непокретности из Уговора о поклону од 05.05.2016. године, већ само из Уговора о поклону из 28.04.2016. године.

Поред наведеног, погрешан је став првостепеног суда да се ради о ништавим уговорима сходно члану 103. Закона о облигационим односима, с обзиром да несразмера између тржишне вредности непокретности утврђене вештачењем и цене из уговора, није разлог за ништавост уговора о поклону. У конкретном случају парничне странке су закључиле уговор о поклону, који преставља добротини правни посао, то је уговор којим поклонодавац даје или обећава поклонопримцу бесплатно и добровољно неку имовинску вредност, а поклонопримац то прима и прихвата. Код уговора о поклону, као добротином правном послу, може постојати заблуда поклонодавца о вредности учињеног поклона, у ком случају би постојала битна заблуда о предмету уговора, те би сходно члану 61. Закона о облигационим односима поклонодавац могао да тражи поништај предметног уговора, осим ако при закључењу уговора није поступала са пажњом која се у промету захтева, а не утврђење ништавости, јер иста не преставља разлог за апсолутну ништавост, како то првостепени суд налази. Чак и код теретних уговора несразмера између тржишне вредности непокретности утврђене вештачењем и уговорене цене, није разлог за ништавост уговора, већ искључиво за поништај сходно члану 136. Закона о облигационим односима, који прописује да у случају несразмере између обавеза уговорних страна у двостраним уговорима, оштећена страна може захтевати поништење уговора ако за праву вредност тада није знала нити је могла знати.

По налажењу другостепеног суда за закључење уговора о поклону битно да постоји споразум између поклонодавца и поклонопримца о предмету поклона и воља да се тај предмет поклони, односно прими као поклон. У случају непостојање намере дарежљивости као битног елемента овог правног посла, такав уговор је апсолутно ништав уговор, који уговор не производи правно дејство за странке.

У ожалбеној одлуци, првостепени суд је нашао да тужилац није имао намеру дарежљивости према туженом, већ намеру да упише предметне непокретности као неновчани улог у друштво, која намера тужиоца по налажењу првостепеног суда произлази из Уговора о оснивању и Споразума о вредности неновчаног улога, али овакав закључак првостепеног суда се за сада не може прихватити. Ово из разлога јер је тужилац у току поступка с једне стране истицао да није уговор о поклону закључио са намером да се увећа имовина туженог добротиним правним послом, већ да наведене непокретности унесе друштво као неновчани улог, док је са друге стране истицао да је био у заблуди приликом закључења уговора, и да је на тај начин себи нанео штету, из којих разлога је поднео и евентуални тужбени захтев за поништај предметних уговора. Код оваквих навода тужиоца, првостепени суд је пропустио да утврди стварну намеру тужиоца за закључење уговора о поклону, која намера се код физичког лица, које је закључило уговор о поклону, као поклонодавац, утврђује саслушањем тог лица, који доказ је тужилац и предложио, али који првостепени суд није извео, нашавши да је непотребан. Извођење наведеног доказа је од значаја, и због тога што је, како то основано тужени у жалби наводи, тужилац био законски заступник туженог у моменту закључења уговора о поклону, те је исти закључио предметне уговоре у својству поклонодавца са једне стране, као физичког лица и поклонопримца са друге стране, као законског заступника туженог у чије име и рачун је поступао.

Из наведених разлога за сада се не може се прихватити закључак првостепеног суда да су испуњени услови из члана 106. Закона о облигационим односима. Привредни апелциони суд указује да се институт конверзије из члана 106. Закона о облигационим односима примењују у случају да се ради о ништавим уговорима, који испуњавају услове за неки други пуноважан уговор, те да ће исти имати правно дејство међу уговарачима, али само ако би то било у складу с циљем који су уговарачи имали на уму када су закључивали ништав уговор или ако се може узети да би они закључили тај други (пуноважан) уговор, да су знали за ништавост првог.

Међутим, у случају да нису испуњени услови који за ништавост предметних уговора, односно да се утврди да су исти уговори пуноважни, тада се не би могао применити члан 106. Закона о облигационим односима већ би се евентуално могло

говорити о постојању симулованог и дисимулованог уговора из члана 66. Закона о облигационим односима.

Наиме, симуловани правни посао је привидни правни посао којег уговорне стране намерно и споразумно приказују, као да се он жели постићи тј. закључити, а у стварности њихова намера је да тај симуловани правни посао произведе правна дејства другог правног посла тј. дисимулованог. Симуловани правни посао за саме уговорне стране нема правне важности јер га они нису хтели, што значи да недостаје најбитнији елемент правног посла, а то је воља. Дисимуловани правни посао је прикривени правни посао којег уговорне стране у стварности желе постићи тј. закључити. Што се тиче правних последица, дисимуловани правни посао за саме уговорне стране важи јер су га они и хтели, али важи под условом да су испуњене све правне претпоставке за пуноважност таквог посла и да је тај посао у интересу уговорних страна или једног од њих.

Како није разјашњења битна чињеница, намера парничних странака за закључење уговора о поклону, од које чињенице зависи основаност захтева тужиоца, да суд утврди да уговор о поклону производи правно дејство уговора о уносу неновчаног улога, то је ожалбена одлука морала да буде укинута.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити неправилности на које му је указано од стране другостепеног суда, па ће правилном применом члана 194. Закона о парничном поступку одлучити о тужби, а потом ће поновном оценом навода парничних странака и извођењем предложених доказа, у новој одлуци дати разлоге о битној чињеници која се односи на намеру парничних странака за закључење предметних уговора о поклону, па ће уз правилну примену материјалног права донети нову и на закону засновану одлуку у овој правној ствари.

Како је одлука о трошковима поступка условљена одлуком о главној ствари, то је првостепена пресуда морала да буде укинута и у том делу.

Из изнетих разлога, Привредни апелациони суд је применом члана 391. став 1. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци овог решења.

ВТ/ЈК/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Горан Савић